

Az irgalmasság felől (Mt 9,9-13)

Textus: Mt 9,9-13

A teremtett világ egyik alappillére Isten szeretete, jósága, kegyelme, amely bennünket is kötelez. Az Úristen kegyelméből és szeretetéből érthető minden: az egész világegyetem, létezésünk, életünk, tegnapunk, holnapunk és mánk. Isten irgalmassága, kegyelmessége, hűsége, szeretete öleli körül a létezést és benne minket, akár tudjuk, akár nem.

Krisztus útját kísérve előttünk van „Máté, a vámszedő” (Mt 9,3) elhívásának elbeszélése, amelyben Máté saját életének döntő fordulópontjáról vall. Ez élete és küldetése mély titkaként adja hírül, de mégsem saját magáról beszél elsősorban, hanem Jézus Krisztusról, aki meglátta és megszólította őt, bement a házába, és asztalhoz telepedett Mátéval és más bűnösökkel. Ugyanolyan csodás kegyelem ez, mint a különféle betegek gyógyítástörténetei, amelyek kereketezik az elhívástörténetet. Szintén csak Máténál szerepel az ószövetségi idézet, amely abban a pillanatban az elhívó-irgalmazó Krisztus szándékának magyarázatává is lesz: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.” (Mt 9,13) „Irgalmasságot akarok”, „szeretetet kívánok” (Hós 6,6) – mondta és mondja az Úristen ma is.

Máté az Isten által kért és kívánt irgalmasság és szeretet felől értheti saját életének döntő fordulópontját. A saját élettörténetünket, elhívásunkat, szolgálatunkat, minden csendes, viharos, szokatlan vagy hétköznapi találkozást és megtapasztalást, „hétköznapi csodát” is eképpen érthetjük.

Van ebben a történetben valami különleges, valami világszenzáció? Tulajdonképpen nincs, de ennek ellenére mégis az. Emberek mennek az úton, mint máskor és mindig, mindenki el van foglalva a mindennapi teendőivel, az egyik jól él, a másik kevésbé, az egyik professzionális vámszedő, a másik pedig utazó, aki vámot, adót fizet. Egy igazi színes tabló, hétköznapi valóság, és ez a látszólag alkalmatlan helyzet

lesz valami csodás felismerésnek, tapasztalásnak a titka. Hány és hány ilyen helyzetről tudnánk mi is beszélni: Isten csodatételeihez, sőt cselek-véséhez nem kellene nagy színházi kellékek, teátrális rendezvények és szólások, magamutogatás, projektek, nem kell hozzá felhajtás. Ez a szentírási történet egy hétköznapi történet, de Máténak mégis egy egész életre meghatározó találkozás, amit Isten irgalmassága és szeretete felől érthet és érthetünk.

Isten irgalmasságának, kegyelmének és szeretetének nincsen határa, korlátja. Éppen ezért mindenkinek helye lehet benne, nem szabhat gátat neki semmilyen szokás, semmilyen idegenkedés, semmilyen bűn, semmilyen ellentét. Az irgalmasság és a szeretet Isten ismeretének kiáradása, Isten ismeretének „bizonyítéka” ezen a világon, ami egyrészt az Isten és népe közötti kapcsolatot is jelzi és jelenti, de kiárad és meghatározza az emberek közötti kapcsolatokat is. Az irgalmasság nem lekezelés, lesajnálás, nem értelmetlen és élettelen szólam, az irgalmasság nem a valóság/igazság elkendőzése, elkenése, sőt éppen a valóság megnyilatkozása, feltárulkozása és felfedezése. Az irgalmasság nem elválaszt, hanem összeköt, nem elszigetel, hanem betagol, nem eltaszít, hanem behív és meghív. Az irgalmasság nem szétver, hanem össz-szerak, helyreállít, átformál.

„Irgalmasságot akarok” – mondja az Úr, ez az Ő kívánsága, parancsa, sőt Máté esetében egy új életszakasz, a Krisztus-követés vezérigéje, mert ő maga is megtapasztalta az irgalmat, ami nemhogy nem véget ér, hanem megújul, nem a véget jelenti, hanem a kezdetet. Isten irgalmassága felől értsük hálás és alázatos szívvel elhívásunkat, küldetésünket, és „Legyetek irgalmassok, amint a ti Atyátok is irgalmass!” (Lk 6,36)

dr. Pap Ferenc